

[Ingerlise Koefoed]

ud end de tanker, som man måske tænker i finansministeriets tænketank.

Boligministeren sagde bl. a. – jeg citerer fra en båndudskrift af ministerens tale på mødet i Realkreditrådet:

»Hos de fleste lande og hos de finansielle institutioner har monetarismen vundet, også herhjemme. Det fordyber den internationale krise og krisen her i landet, hvor vi er kommet til at føre en alt for monetaristisk politik. Egentlig ikke fordi vi har villet det, men fordi vi har nogle spilleregler, der var særdeles fornuftige for nogle år siden, og som i en periode, hvor man regnede med, at tilbageslaget var midlertidigt, også havde en fornuft, som man nu må sætte spørgsmålstegn ved.

Disse regler siger«, sagde boligministeren videre, »at hvis vi har et underskud på statsbudgettet, så sørgede man tidligere for, at den likviditet, der på denne måde var tilført omsætningen, blev draget ind igen ved hjælp af statsobligationer. Tommelfingerreglen har vel nærmest været, at noget i retning af 80 pct. af statsunderskuddet skulle dækkes ind gennem salg af statsobligationer på markedet.«

Efter så at have talt lidt om den aktuelle situation og det aktuelle underskud fortsætter boligministeren, at når vi nu har disse underskud og finansierer dem ved at sælge statsobligationer, der presser renten op, så betyder det, at pengepolitikken, som det også er blevet sagt her i dag, bliver en selvstændig og stærk belastning for statsfinanserne.

Alt dette er naturligvis en ret kendt problematik, men den bliver mere og mere aktuell, efterhånden som evighedsmaskinen, der trykker nye statslån, ruller videre, og man trykker nye statslån, fordi der er stadig større underskud. Det er helt klart, at der skal nogle nye teknikker til for at afhjælpe det statsfinansielle underskud, som i det lange løb faktisk kan være med til at fremme arbejdsløsheden og uselvstændigheden, og boligministeren har da også nogle ideer, som jeg godt ville høre finansministerens mening om her i dag, nogle ideer om at være på tærne og tage nogle favorable lån i udlandet i stedet for at blive ved at udstede indenlandske statsgældsbeviser, ideer om indekslån osv.

Der findes også i majnummeret af tidskriftet Sparekassen nogle forskellige modeller udkastet af den amerikanske økonom

Hans Brems, for nogle alternative muligheder for at løse underskuddet på statsfinanserne, som jeg sådan set også meget gerne, hvis finansministeren ellers kender disse modeller, ville høre noget mere om her.

Jeg startede med at sige, at vi naturligvis ikke ville sidde med hænderne i skødet og se det hele rutsche den absurde vej. Vi ville også gerne komme med nogle forslag fra den SFske tænketank.

Vi har her i folketinget allerede fremsat en del forslag om en alternativ krisepolitik, der viser, at vel tager vi betalingsbalancesituationen alvorligt, men vores største bekymring er alligevel den stadig voksende arbejdsløshed og den fornedrende og forbitrende virkning, den har på mennesker.

Jeg ved godt, at der af og til kommer nogle forslag fra intellektuelle, der kan få tiden til at gå med at lave den slags forslag, om, at man skal opfatte arbejdsløsheden som en gave og ikke som en pest, men jeg er uenig. Jeg tror ikke, det er en hjælp at give de mange, der føler sig kasseret, fordi de *bliver* kasseret.

Det er så heldigt, at SF skal have landsmøde her i store bededagsferien, og at vi netop da skal diskutere en krisepolitik, der tager sit udgangspunkt i lønarbejdernes situation og krav. Jeg kan naturligvis ikke her sige, hvad resultatet af landsmødets drøftelser vil blive, men jeg kan da røbe nogle af de forslag, der vil komme til drøftelse, idet jeg i øvrigt forudskikker den bemærkning, at også vore forslag kan blive ødelagt. Det hjælper f.eks. ikke at give støtte til udbygning af importkonkurrerende erhverv, hvis reallønnen samtidig fortsætter sit fald, så ingen har råd til at købe de produkter, der skulle konkurrere med udlandets. Eller hvis man som tidligere omtalt indfører forbud mod overarbejde og det så fra den anden side bestemmes, at der ikke må komme flere i arbejde.

Det hele er ikke så let, og det skal klart indrømmes, at heller ikke vi tror, at krisens værste huller kan lappes lige med ét eneste sting, selv om det så er syet med rødt SF-garn. Men meget kan man gøre, og meget burde man gøre, meget, der er anderledes, alene fordi det tager udgangspunkt i lønarbejderne og ikke i erhvervslivet.

Man kunne komme med en anden skattepolitik, en anden rentefradragspolitik. Man kunne virkelig alvorligt arbejde for at kon-